

Bona nit

Un relat de: [Mikel Andrés](#)

Les dotze i mitja d'un dissabte més; diumenge ja, tècnicament.
No sé quants dies que no escric, potser d'Itàlia i d'Anne Frank,
una quinzena potser, i s'apropa Nadal, i any nou, com passen...
I què hem fet d'aquesta volta al Sol? Poca cosa, entenc, poca cosa.

Ja fa un any de l'exili voluntari i la tornada com a excusa, validesa de carícies,
dits d'uns ulls que foren tendres i em perforen amb menyspreu. I què?
Què hem fet d'aquelles ganes de besar? Poca cosa, entenc, poca cosa.

He deixat perdre de qui sóc amor de vida per seguir fugint del meu,
en esperança i cames vertiginoses que a penes recordo, fugint per trobar-me,
i d'aquell amor perdut encara en penso, i tinc ben clar, amor, si encara em deixes,
que el silenci no vol dir dolor, sinó alegria i goig del teu goig,
i, si alguna volta callo o esclato, és només que jo no l'he trobat.

Així passen els anys, i ja en fa dos, i quatre, i tornen les urnes,
i tinc por de la ignorància i del poder de la democràcia,
de la dictadura de qui paga les notícies... Què hem fet?
Tinc por de rendir-me sense haver lluitat, i a voltes penso
que hauria de fer més, però jo... Què em fa? Aquí la gent és retardada.

Cansat del cotxe i l'existència, de les altes vistes de València,
m'agrada rebre imatges de qui fa mesos, o setmanes, o anys...
I d'imatges... Què hem fet de la nostàlgia? Què esperem?

Encara veig records que s'esborren, olors que s'escorren,
i perdut d'esgotament, i d'uns ulls que se'm tanquen, simplement vull dir:
aquest és l'últim... Bona nit.